

::R0360 : strona 4::

ANASTASIS - ZMARTWYCHWSTANIE

„Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie (anastasis). Albowiem jak w ADAMIE wszyscy umierają, tak też w POMAZAŃCU wszyscy zostaną odnowieni.” - 1 Kor. 15:21,22 Diaglott

Postrzegając śmierć jako rzeczywistość przez długi czas uważaliśmy i wskazywaliśmy, że zmartwychwstanie zmarłych jest Bożym lekarstwem na pozbycie się kary grzechu. Jednak całkiem niedawno zauważyliśmy pełną moc i głębie słowa zmartwychwstanie.

Zazwyczaj postrzegaliśmy je jako odnoszące się do iskry życia zmarłej osoby, tj. najślabsza iskra życia, która była dana synowi wdowy przez Eliasza (1 Król. 17:22), młodzieńcowi, który spadł z okna (Dz. Ap. 20:9,10), następnie córka Jaira, syn wdowy z Nain i Łazarz (Mar. 5:41,42; Łuk. 7:14, 5, Jana 11:43,44.) Wcześniej postrzegaliśmy to i nazywaliśmy mianem, zmartwychwstań umarłych, ale wnikliwe badanie udowadnia, że te ożywienia słabej iskry życia nie są zmartwychwstaniem w Piśmie Świętym. Biorąc pod uwagę znaczenie greckiego słowa przetłumaczonego jako zmartwychwstanie (anastasis) widzimy, że jego znaczenie jest o wiele szersze i głębsze niżeli oczekiwaliśmy. Zazwyczaj źle używaliśmy go, gdy była mowa o takich częściowych ożywieniach życia wymienionych powyżej.

Grecki Leksykon Liddella i Scotta słowo „anastasis” definiuje jako „ponowne ustanowienie”, „ODBUDOWA”, „NAPRAWIENIE”. Znow popatrzmy na zmartwychwstanie w świetle tej standardowej definicji jak i naszego tekstu.

Temat wypowiedzi Pawła dotyczy rodzaju ludzkiego, który utracił prawo do życia poprzez nieposłuszeństwo Adama. Ta utrata była dana przez Boga naszemu przedstawicielowi, Adamowi. Był on doskonałą istotą, a obecnie wszystkie nasze niedoskonałości, które posiadamy jako ludzie są skutkiem grzechu a także częścią kary śmierci. Teraz jak i przez 6 000 lat jesteśmy umierającym rodem, stającym się coraz to słabszym i słabszym, kładącym się do grobu coraz to szybciej i szybciej. Adam w swej doskonałości nie stracił ostatniej iskry życia przez 930 lat. My jako mniej doskonali, zostaliśmy urodzeni zaledwie z iskrą, której średnia długość wynosi 30 lat. Według Pisma Świętego warunki, w którym obecnie się znajdujemy nazywają się śmiercią, chociaż nasze ciała nie są jeszcze w grobach. Wszyscy chodzimy w dolinie cienia śmierci i daleko

nam do górskich wierzchołków życia i doskonałości (Ps. 23:4; Mat. 8:22; 2 Kor. 5:14.)

Zadajmy sobie pytania: Gdzie był rodzaj ludzki, gdy to zaczęło upadać i kiedy śmierć zaczęła uciskać, degradować oraz zwyciężać? Odpowiedź jest następująca: Człowiek był doskonały, na górzystych szczytach życia wcale nie w dolinie śmierci, nie tylko był doskonałą istotą, ale także miał pełną harmonię ze swym Stwórcą, który uważał swe dzieło za „dobre”. Skoro śmierć oznacza upadek od wszystkiej tej doskonałości, zatem zmartwychwstanie oznacza „ponowne ustanowienie”, „odbudowę”, „naprawę” ludzkości ze śmierci do doskonałości ich natury jaką miał Adam, ich przedstawiciel.

Teraz możemy przyjrzeć się naszemu tekstowi i zauważamy, że druga część zdania wyjaśnia pierwszą a zaraz definiuje zmartwychwstanie (anastasis), czyli naprawienie: „Skoro przez człowieka przyszła śmierć” -”w Adamie wszyscy umierają”, jest i dostarczone lekarstwo: „Tak też w Chrystusie wszyscy zostają odnowieni”. Odnowienie życia oznacza powrót, zaoferowanie rzeczy, która została utracona albo odebrana, a to, co utraciła nasza rasa to doskonałe jestestwo.

Skoro zmartwychwstanie znaczy odnowienie, zatem nie znajduje się w tym słowie nic, co by ograniczało limity w czasie. Cały rodzaj ludzki zmartwychwstanie, ale niekoniecznie wszyscy w tym samym momencie. Przeciwnie, Pismo Święte uczy nas, że będzie „czas (lata) naprawienia wszystkich rzeczy”, a inny werset pokazuje, że będzie to dzieło 1000 lat. Będzie to zauważalne, gdy restytucja (odbudowa, ponowne ustanowienie, naprawianie) ludzkości będzie się odbywała, ale nie zakończy się to, aż minie 1000 lat. [To może wypełnić pierwszą część wersetu Obj. 20:5]

Jednak Paweł ubiega to w rozważaniach o anastasis - naprawieniu, podniesieniu, udoskonaleniu, i tłumaczy, że są dwa poziomy zmartwychwstania. Zatem powstaje pytanie: W jakich ciałach będą żyć? Apostoł tłumaczy (w. 36-38), że z ludzkością jest jak z rozwojem ziarna, ciało zasiane nie będzie identyczne, które powstanie, chociaż powstanie taka sama natura jaka była rozwinięta, tak samo identyczna osobowość, umiejąca przywołać sobie wcześniejsze zdegradowane warunki (Ps. 22:27; Ezech. 16:61; Zach. 12:10.) i wychwalała Boga za błogosławioną zmianę. Ale wtedy nasuwa się pytanie: Czy będzie jakakolwiek zmiana w zmartwychwstaniu, czy wszyscy powstaną podobni? Paweł odpowiada, że będzie różnica: tak samo jak z sianem, są różne rodzaje ziaren, tak samo będzie ze zmartwychwstaniem, są różne rodzaje ciał. Ilustrację możemy znaleźć w otaczającej przyrodzie, kiedy siejemy pszenicę, oczekujemy, że wyrosnie pszenica, zatem każde ziarno rozwinię swój własny rodzaj. Większość rodzaju ludzkiego sieje (umiera) ludzkie nasienie, ale mało -”małe stadko” zmienia swoją naturę, zrodzeni z Boga. Oni sieją duchowe nasienie, w zmartwychwstaniu „Bóg daje mu ciało, jakie chce, a każdemu z nasion właściwe jemu ciało.” (w. 38) Ludzkie nasienie powstanie w ludzkich ciałach, ale duchowe nasienie będzie miało duchowe ciała, „Jaki był ziemski człowiek, tacy są i

ziemscy ludzie; jaki jest niebieski człowiek, tacy są i niebiescy.” (w. 48)

Według przytoczonej ilustracji, istota ludzka powstanie w ciele, które uległo zepsuciu i śmierci, ale nie będzie ono uformowane z tych samych atomów (w. 37). „A to, co siejesz, nie jest przecież tym ciałem, które ma powstać”. Ale ci spłodzeni z Boga, duchowe nasienie, Paweł napisał: „sieje się ciało cielesne (ludzka natura, która rozwinęła w sobie „Nowe Stworzenie”), bywa wzbudzone (podczas zmartwychwstania) ciało duchowe.”

I znów, ktoś może zapytać: Jakie jest duchowe, a jakie niebieskie ciało? „Lecz wiemy, że gdy się objawi, będziemy do niego podobni, gdyż ujrzymy go takim, jakim jest (Jezusa, nie takim jaki był, ale jakim JEST).” (1 Jana 3:2)

Teraz powstaje jasna myśl jaka generalnie może być doskonałe istoty (zmartwychwstałe), wiedząc z doświadczenia, że nie będzie już więcej niedoskonałości, ale będzie „dobre”.

Chociaż, nie jesteśmy w stanie w pełni zrozumieć, jakie będzie doskonałe (zmartwychwstałe) Nowe Stworzenia, ponieważ „jeszcze się nie objawiło czym będziemy” ze wszystkimi szczegółami. Lecz słowa naszego Ojca informują nas, że będą to pewne cechy doskonałych „Nowych Stworzeń”, „boskiej natury”. „Tak też jest ze zmartwychwstaniem. Co się sieje jako skażone, bywa wzbudzone NIESKAŻONE; sieje się w niesławie, bywa wzbudzone w CHWALE; sieje się w słabości, bywa wzbudzone w MOCY; sieje się ciało cielesne, bywa wzbudzone ciało duchowe. Jeżeli jest ciało cielesne, to jest także CIAŁO DUCHOWE.” [w. 42-44]. Jest to niewielka informacja odnośnie doskonałej chwały Nowych Stworzeń tak jak Jezus Chrystus, obraz istoty Ojca, „którego nikt z ludzi nie widział i widzieć nie może” (1 Tym. 6:16). Nic dziwnego w tym, że Paweł powiedział, iż „jeszcze się nie objawiło”, i że Bóg nie dał nam większego opisu przyszłej chwały, lecz z małym zrozumieniem jakie mam to powoduje respekt. Spytajmy się samych siebie jakie doświadczenia mogą być w naszym życiu, by być uznanymi za godnych takich boskich zaszczytów! „jakimi mamy być w świętym obcowaniu i pobożności”, „I każdy, kto tę nadzieję w nim pokłada, oczyszcza się, tak jak On jest czysty.” (1 Jana 3:3)

Paweł pokazuje, że to zmartwychwstanie nie ma otrzymać świat i jest to rzeczą wyjątkową. Werset 42, przed następującym opisem „Tak też jest ze zmartwychwstaniem” tzn. GŁÓWNE zmartwychwstanie GŁÓWNEJ klasy zmarłych. To zmartwychwstanie (anastasis- udoskonalenie) rozpoczął Jezus, głowa Kościoła, którego jego ciałem - CHRYSSTUS. Udowadniając, że jest godny wielkiej chwały poprzez posłuszeństwo, aż do śmierci, zmartwychwstał i „został UCZYNIONY DOSKONAŁYM poprzez (ze względu na) cierpienia” aż do śmierci (Żyd. 2:10). Zmartwychwstanie Jezusa było pierwszym, nikt przed nim nigdy całkowicie nie powstał ze śmierci do doskonałości, ani z ludzkiej ani z duchowej natury. Jezus jest „pierwiastkiem tych, którzy zasnęli” (w. 20). Jest to określane „jego (Jezusa) zmartwychwstania”, ponieważ członkowie jego ciała będą podzielać

takie samo z ich głową. Naturalne narodziny są tego biblijną ilustracją. Nasza głowa została zrodzona ponad 1800 lat temu, ciało nie było w pełni rozwinięte. My, „jego stopy” jesteśmy nadal w warunkach, w których „A nie tylko ono, lecz i my sami, którzy posiadamy zaczątek Ducha, wzdychamy w sobie, oczekując synostwa, odkupienia ciała naszego.” w pełni całego ciała Chrystusowego (Rzym. 8:23). (Czy Bóg ma na celu zrodzenie, a nie rozwinięcie? Czy dostarczył głowę a nie ukończy dzieła? Zobaczmy Izaj. 66:9. Małe Stado zwycięzców świata, błogosławieni, którzy „będą mieli udział w pierwszym (głównym) zmartwychwstaniu” (anastasis – podniesieniem do doskonałości), którzy również będą „panować z nim przez tysiąc lat” (Obj. 20:6) będą mieli udział w „jego zmartwychwstaniu” i doświadczą tej samej przemiany, którą on przeszedł, kiedy Bóg wysoce go wywyższył ponad aniołów i znalazł się „po prawicy jego” w mocy i chwale.

Taka jest nasza i Pawła nadzieja. Gdyż jeżeli cierpimy niedostatek i liczymy je za śmieci, to możemy zwyciężyć z Chrystusem i być znalezieni w Nim (jako członkowie ciała Chrystusowego), poznamy go (całkowicie) I MOC JEGO ZMARTWYCHWSTANIA. Jest to upragnione dzielenie mocy w JEGO zmartwychwstaniu, powstaniu do doskonałości, mamy nadzieję, że będzie nam dane „poznać go i doznać mocy zmartwychwstania jego, i uczestniczyć w cierpieniach jego, stając się podobnym do niego w jego śmierci, aby tym sposobem (poprzez wszystkie ziemskie ofiary) dostąpić zmartwychwstania.”, głównego zmartwychwstania. Filip. 3:8-11

A teraz rozważmy

PORZĄDEK ZMARTWYCHWSTAŃ

Spostrzeżliśmy już, że najlepsze, główne zmartwychwstanie jest Chrystusa i to ono jest pierwsze i przyprowadzi całą ludzkość do jej doskonałości następującej w Wieku Tysiąclecia. Przejdźmy teraz do argumentów Pawła. Po słowach „jak w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy będą ożywieni”, dodaje „ale każdy w SWOIM porządku, Chrystus jako pierwiastek, a następnici, którzy są Chrystusowi w czas jego przyjścia (parousia)”. Zatem są dwa porządki, koleje anastasis, najpierw Chrystus (głowa i ciało), jest to pierwsze, główne anastasis, pierwsze do boskiej doskonałości. Następnie podczas jego obecności, inna klasa zmartwychwstanie, a jego obecność będzie kontynuowana podczas Wieku Tysiąclecia, ponieważ ma wtedy panować, a każda władza ma być mu podległa, gdyż wszystko ma dojść do harmonii z Bogiem i Jego prawami. Wtedy „będzie panować” 1000 lat, zatem musi być obecny, aż wszystkie to dzieło będzie ukończone (Obj. 20:6), konsekwentnie cały wiek jest czasem Jego obecności. Podczas jego obecności, będzie błogosławił ludzkość prawdą, poznaniem oraz naprawi wszystkie rzeczy. A następnie wszyscy ci, podczas jego błogosławionego panowania, będą mogli dojść do harmonii z nim i „okrzyknąć go panem wszystkiego”, którzy staną się Jego. Rozumiemy, że jest to klasa, do której odwołuje się Paweł w słowach „a następnici, którzy są Chrystusowi podczas jego

obecności". Ci powstaną do doskonałej, ludzkiej natury.

Jeżeli chodzi o znaczenie słowa anastasis, zmartwychwstanie może być albo natychmiastowe, albo stopniowe. Wiemy już, że ogólne zmartwychwstanie świata będzie do doskonałych, ludzkich istot i wymagać to będzie długiego okresu czasu. Podczas, którego nauczą się wartościowych i wiecznych lekcji w przewyciężaniu zła pod okiem zdolnych pomocników oraz nauczycieli. Jednak są dwa główne wyjątki od tej reguły: Jedni ucą się tych lekcji w obecnym życiu pod panowaniem zła poprzez trwającą teraz dyscyplinę, przygotowują się by być uznani za godnych otrzymania doskonałych warunków w chwili zmartwychwstania.

Pierwsza z tych klas, główna, to członkowie ciała Chrystusowe, którzy walczą dobry bój i dokonają biegu prób i dzieła ofiary poprzez posłuszeństwo aż do śmierci. To dla nich jest przygotowana nagroda - korona sprawiedliwości. Anastasis (zmartwychwstanie do doskonałości) tej klasy, chociaż nie będzie w tej samej chwili dla każdego z nich, będzie chwilowym zmartwychwstaniem dla każdego. Najpierw, umarli w Chrystusie powstaną z martwych, a następnie my, którzy pozostaniemy przy życiu, będziemy mieć udział w tym samym zmartwychwstaniu bez zaśnięcia na jedną chwilę w śmierci.

Zostaniemy przemienieni w jednej chwili, w oka mgnieniu, natychmiastowo, z ziemskiego namiotu, domu (który unieważni śmierć) w dom (ciało) z nieba - chwalebne, duchowe ciało, którego chwała się nam jeszcze nie objawiła. Zmartwychwstanie Jezusa oraz zmartwychwstanie tych, którzy zasnęli w Jezusie, a także przemiana żyjących członków do nowych warunków, razem stanowią pierwsze (główne) anastasis. „Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu; nad nimi druga śmierć nie ma mocy, lecz (ONI) będą kapłanami Boga i Chrystusa i panować z nim będą przez tysiąc lat.” (Obj. 20:6)

Druga klasa, chociaż mniej szlachetna, ale wysoce doceniona przez Boga, w jej poziomie także będą zwycięzcy, walczący dobry bój wiary, chociaż inni od naszego Wieku Ewangelii, jest klasą proroków i świętych Starego Testament wcześniejszych wieków. Chociaż nigdy nie mieli „niebieskiego”, „wysokiego powołania”, i nigdy nie zaproponowano im zmiany natury z ziemskiej na duchową, byli wierni i trzymali się danym im ziemskich obietnicom. Zaprawdę Mojżesz był wierny jako sługa nad swoim domem (sług), ale I Chrystus był wierny jako Syn nad swoim domem, którym my jesteśmy, „jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność i chwalebą nadzieję” (Żyd. 3:6).

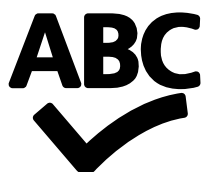
Wszyscy święci Starego Testamentu umarli w wierze, chociaż nie otrzymali wypełnienia obietnic im danym, jednak trwali do końca życia ufając Bogu, że otrzymają je we właściwym czasie [Abramowi obiecano całą ziemię Chanaan, ale nigdy jej nie otrzymał, nawet nie postawił na niej swej stopy, ale umarł ufając Bogu w to, co zostało obiecane, Dz. Ap. 7:5] Zamiast

natychmiastowego przekazania ziemskiego królestwa i władzy Abrahamowi, Izaakowi, Jakubowi oraz wszystkim prorokom, Bóg pozwolił im odpocząć, „umarli”, podczas gdy rozwija Kościół Wieku Ewangelii poprzez „lepsze obietnice” niebieskie – które powinny być zarodkiem jego stworzeń (Jak. 1:18). Stąd Paweł odnosząc to do starożytnych świętych oznajmia, że Bóg dostarczył lepsze rzeczy dla nas, (Chrystus) i oni bez nas nie będą doskonali (Żyd. 11:39,40).

Anastasis Chrystusa musi być wcześniej niż innych klas, ponieważ przez Chrystusa wszystkie rzeczy będą odnawiane. Wierzimy, że anastasis Abrahama, Izaaka, Jakuba, proroków i zwycięzców wcześniejszych wieków, będzie szybkie, natychmiastowe do ludzkiej natury. Uważamy również, że doskonali ludzie będą rządzić nad niedoskonałymi, ziemskie nasiona będą błogosławić wszystkie rodziny ziemskie, tak samo jak duchowe NASIONA, Chrystus – obraz niewidocznego Boga. Błogosławieństwo naprawienia wszystkich rzeczy nastanie głównie poprzez Chrystusa. (Kol. 1:15; Żyd. 1:3).

=====

— Czerwiec 1882 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.